

V Památníku národního písemnictví v Praze na Strahově se uskutečnila a byla otevřena asi půl roku výstava s názvem "Nemlčeli - osobnosti české samizdatové a exilové literatury 1969-1989". V jedné z vitrin, mezi jinými regionálními samizdaty jsem našel i jedno číslo "Res publica" u níž bylo uvedeno: "Politický časopis, Šumperk 1973-75, 1987 - dodnes. Vladimír Hajný". Věřu, nečekal jsem vzhledem ke známému pragocentrismu, kdy mám v tom smyslu i jisté zkušenosti s ještě samizdatovými "Lidovými novinami", že se na tak renomované výstavě objeví "Res publica", což na jedné straně mě naplňuje značným zadosťučiněním, na druhé straně otázkou, zda by "Res publica" na výstavě figurovala, kdyby ji z velké části nesestavoval jedinečný znalec této scény Jiří Gruntorád. Mám totiž takový pocit, že někteří z disidentů pohybujících se v blízkosti t.zv. mocných začínají horlivě přitakávat názoru, který razí sám veliký Václav Klaus to je učít se, učít se, učít se bylo to právě. V.H.

U v n i ř ě í s l o :

1. Emanuel M a n d l e r: Překážky demokratického vývoje.
2. Rudolf Ströbinger: Volby 1992 - osudové rozhodnutí.
3. A.Kypěna: Dohoda mezi vítězi voleb./Národní politika/
4. Pavel Š a f r: Těm co žijí v pravdě. /Interview/
5. O Izraeli - příloha měsíčníku "Sborový dopis", Maniny.
6. Dr.Jiří Růžička: K záchraně železniční sítě ČSD.
7. Trojské koniny - V o d a v s u c h u.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MIČ 47263 Náklad: 50výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975
o b n o v e n o 1987 ročník 9 číslo

Vydává: Vladimír Hajný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk řada:M.Zemanová,J.A.Terga

Uzávěrka:19.7.92

30

Překážky demokratického vývoje (Hodnocení období 1948-1990)

V naší zemi, v níž vládli tuhé totální režimy, žila byla mezi tisíci miliony mravně pokazených lidí skupinka nezávislých intelektuálů. Tato skupinka tuhému totalitárnímu režimu vzdorovala a ochránila před ním plody svého ducha a čistoty svého svědomí. A tak jí podarilo pronést jen křehký zrnítek pravdy celým tím krutým masem od normalizace až po perestrojku a k následnému osvobození. Na této pohádce je pozoruhodné, že je přes určitou volnost skladu toho, co znamená pravda nebo mravní pokazenost anebo tato čistota svědomí, vlastně pravdivá. Ani mne tedy nenapadne zlehčovat ani statečnost té malé skupinky nebo si snad s nostalgii vzpomínat na reálný socialismus. Na druhé straně mě však skutečně zardí důkladnost, se kterou se tato skupinka sama postarala o degradaci své největší statečnosti před veřejností, a to na úroveň plytké vládní legendy — polopatického vysvětlení, proč jsme to právě my, kteří vládnu.

Jedním z velkých hrdů disentu byl „život v pravdě“. Ten život v pravdě měl tehdy svůj velmi reálný obsah. Ale nutno říci, že právě tento obsah již dnes nemá. Tak ja-

TĚM, CO ŽIJÍ V PRAVDĚ

ko již neexistuje „centrální subjekt moci“, který představuje pravdu režimu, není už ani místo pro arbitry pravdy absolutní. Politiky, které skýtá úloha o úloze intelektuálů v dějinách a jejich povinnosti vůči Pravdě, zůstanou zřejmě navždy drtivě většinou lidí adekvantní. Snad právě tato skutečnost dovedá některé z nás k domněnce, že to jsou oni, kdo mají s Pravdou intimní poměr. K čemu to vede? Vždy to na prvním místě vede ke ztrátě soudnosti. Typickým příkladem je vysvětlení, podle něhož vzrůstající antipatie vůči disidentům proto, že lidé mají před nimi špatné svědomí, neboť byli zbabělci. Dalším důsledkem tohoto způsobu myšlení je hledání tzv. záchytných bodů a mravních institucí, tedy toho, co obyčejného smrtelníka „čímsi převyšuje“. (Tuto funkci měla po revoluci plnit Charta 77. Snad jí podle někoho plní. Nevím.) Jindy se zase ukazuje potřeba vytvořit „novou smysluplnou, neideologickou“, co překračuje partikulární zájmy (jedna z výkladů úlohy Klubu realistů). Konečným důsledkem je nedůvěra v přirozenou sílu pluralitní společnosti sledovat na základě množství jednotlivých zájmů a prostřednictvím jednotlivých aktivit cíl fungující demokracie.

Začleň se politik vztahovat ve svých proklamacích k absolutnu, je to obyčejně špatné znamení. Nepotřebují ke svému klidu vědomí, že politik žije v pravdě. Stačí mu když mu někdo občas věřit. Nepotřebují ani mravní instituce, protože jim nevěří. Když jsem před lety v Praze slyšel několik legendárních disidentů, jak hovoří o své instituci způsobem, jako by se celá nacházela v pravdě, měl jsem pocit, že mi někdo čurá na nohy. Nemám v úmyslu napadnout lidi, kteří mají skutečné zásluhy o svobodu v této zemi. Celkové věcnému klimatu tohoto období by však prospělo, kdyby se

Chci se věnovat tomu, v čem vidíme dnes neaktuálnější význam obě výzvy plynoucí z povinnosti zabývat se obdobím minulých čtyř desetiletí. Je to snaha rozpoznat hlavní překážky demokratického vývoje, které mají svůj původ právě v minulosti. Dovoleté mi nejprve upozornit na skutečnost, která je tak očividná, že ji nelze přehlédnout.

Po letech klívd, bezpráví a útlaku chybí naší společnosti tolerance, soucit a odpuštění, a to také, anebo právě, v politickém pohledu... Po vzdemutých hledání veřejného mínění se valí jedna vina neuvěřitelně za druhou. Jsou namířeny přirozeně proti komunistům a komunistické straně. Bylo by myslé přičítat tyto viny neuvěřitelně výlučně oněm uplynulým desetiletím. Nemůže být míranci bez existence řádu a vědomí spravedlnosti. A posuďme, jak si v tomto smyslu naše sametová revoluce poradila s komunistickou stranou! Vzala jí vládu? Nikoli, vzala jí samovládu. Zato za necelého půl roku jí přizvala ke kulatému stolu k řešení zásadních politických rozhodnutí. Když pak byla komunistická strana ve svobodných volbách poražena, nechovaly se k ní rozhodující politické síly jako ke straně poražené (a víc než právem poražené), jak je dobře patrné na tomto Federálním shromáždění, kde ma-

ji komunisté poměrně zastoupení v předsednictvu i mezi funkcionáři.

Muselo to být pořádně sametově zacházení, protože komunistická strana si mohla dovolit takové ponechání kontinuity, jako snad v obdobných okolnostech nikde jinde. Zároveň KSC, některé zcela zkomolitované funkcionáře, například pana Adamce, a obrovský majetek, jehož původ, odvozující se ze státního rozpočtu, musel být zřejmý i zcela nezavěšenému čtenáři. Zjevně účinné dějinné spravedlnosti, to znamená zejména konfiskace neprávem nabytého majetku a radikální zpřetrhání tradice kulatých stolů, tedy také zrušení zásady poměrného zastoupení v předsednictvu zákonodárných sborů, tyto a další akty dějinné ne snad msty, ale spravedlnosti ovšem již nemohou přijít včas. Platí však: pozdě, ale přece.

Velmi závažná vina, ne-li nenávist, tedy odpor, je namířena proti bývalým reformním komunistům. Tato vina je podstatně méně mocná než nenávist vůči komunistům a komunistické straně, je však o to závažnější, že směřuje často proti lidem, kteří v minulosti dosti trpěli nikoli jen proto, že byli vyloučeni z komunistické strany, ale zejména proto, že se zachovali v rozhodovacích chvílích čestně. Na tuto vinu odporu, ale také na racionální orga-

menty reagují reformní komunisté většinou připomenutím, že vládní lidé jsou si rovni. Je to neslučitelné kopírovat KSC obnovou kádrových postupů a posuzování jednoho každého podle toho, čím byl a k čemu se hlásil v minulosti.

Myslím, že také tuto vinu odpora by bylo možné zvládnout. Předešlým přiznáním naprosté oprávněnosti právě uvedených argumentů. Bývalí komunisté jsou si rovni se všemi ostatními, s angažovanými nestraníky, s katolíky atd. atd. Argumenty typu „když byl někdo jednou komunistou, už to z něho nikdo nedostane“, jsou v podstatě argumenty rasistické a rozumně uvažující lidé by je měli zásadně odmítnout.

Jenomže připomínka lidské a občanské rovnosti by měla být neustálým momentem hlavně pro bývalé reformní komunisty. Vždyť kdyby ji oni sami dodržovali, to znamená, kdyby se mnozí z nich nepovažovali za příslušníky elitní skupiny, nemohla být — obrazně řečeno — každá druhá funkce ve státním aparátu a ve sdělovacích prostředcích obsazena právě jimi. Z toho vyplývá, že je to zároveň memento pro ony mocné politické síly, které mají na obsazování těchto míst a pozic vliv.

Jenom na okraj těchto nepřijemných věcí, které mají svůj původ v minulých desetiletích, bych rád dodal, že z hlediska rozumného uvažování se nelze spokojit jako s kvalifikačním předpokladem pro obsazení významné muckenské nebo politické pozice ani s takovou zásluhou, jako je členství v Chartě 77 nebo dlouholeté vedení za Jakese, Husáka či dokonce ještě za Novotného. Na rozdíl od úcty, kterou je společnost povinnována všem tehdy pronásledovaným lidem a kterou je, domnívám se, třeba vyžadovat, jsou kvalifikace k určité funkci a skutečnost minulého pronásledování věci, které spolu souvisejí mnohem volněji; někdy dokonce jsou ve vztahu nepřímé uměrnosti.

Dále připomenutí ještě vlnu, která prochází našim veřejným, politickým a často i soukromým životem. V této další vlně se nenávist mísí s podezřelostí, zlobou, strachem i snahou po odvetě. Je vyvolána zkresenými i dílčími často pokoutně zveřejněnými informacemi o bývalých příslušnících StB. Ovšem, těchto spolupracovníků bylo dost. Je však známo, že o všech existují základní záznamy, které lze dešifrovat i co do základního stupně spolupráce s orgány ministerstva vnitřní. Nezveřejnění seznamy těchto lidí jsou Damoklovým mečem, který visí nad naší společností, a pokračování jejich utajování je neobyčejně společensky škodlivé. Samozřejmě že by jejich zveřejnění přineslo mnohem nepřijemnosti a komplikace, že by bylo příčinou mnoha polemik, objasňování, vysvětlování a výmluv. Ale právě objasnění je třeba. Čím déle se tato věc bude odkládat, tím hůř. Jsme přesvědčeni, že usnesení vlády č. 450 z 20. 6. t. r. by Federální shromáždění mělo co nejdříve naplnit.

Poslední sociální jev, o kterém se chci zmínit, je ovšem těžké nazvat vinou. Na druhé straně je nepochybné, že svými kořeny sahá do období let 1948-1990. Sahá ovšem ještě dále do minulosti. Tehdy se, zvláště v době od mládežnické dobo-

5. července 1991

INTERVIEW

Рис. С. ФЕДЬКО.

● Budeme se snažit o zrovnoprávnění všech občanů, pokud jde o přístup k funkcím, s reformními komunisty, a o zredukování podílu reformních komunistů v rozhodujících orgánech.
● A nakonec: budeme usilovat o vytvoření stabilní politické struktury založené na spolupráci všech demokratických sil. Mělo by to být i další — ke své prospěšné činnosti.

strany. Jenže po úngru už zbyla strana jen jediná, strana nového typu, a její propaganda odkazovala všechny jiné strany na smetiště dějin. Zvláštností této problematiky je, že alespoň v uplynulých dvou desetiletích český disent podléhl tomuto tlaku a v zdrcující většině se dopracoval již jako k pozitivnímu řešení k názoru, že svobodné politické strany jsou škodlivým přežitkem.

Všechny tyto a ještě zřejmě mnohé další vlivy způsobily v naší zemi po 17. listopadu nebyvalou celospolečenskou averzi vůči politickým stranám jako takovým. Vzniklo tak nevěcné empatické společenské klima, v němž dosud žijeme a v němž — obávám se — nejsme ani schopni docenit, jak silně negativní na politický a hospodářský život našeho státu má zablokování rozvoje nových stran.

Vážené Federální shromáždění, letmý přehled toho, co jsem nazval „překážky demokratického vývoje“ mající kořeny nebo příčiny v období let 1948 až 1990, nebyl přirozeně úplný. Veliku je však i tak zřejmé, že všechny tyto záležitosti samy o sobě složité a nepochybně vvěrající z oněch temných desetiletí mají onu kromobýdejnou závažnost právě v důsledku toho, jak k nim přistupujeme dnes. Liberálně demokratická strana proto hodlá z toho co bylo řečeno vyvodit tyto závěry:

● Především se připojíme k návrhu zákona o zveřejnění bývalých spolupracovníků bývalé StB a zákona o podmínkách pro výkonání společenských a politických funkcí nebo takový návrh zákona sami předložíme.
● Budeme podporovat všechny akty dějinné spravedlnosti — zejména nabytého majetku komunistické strany. Zejména však budeme usilovat o odstranění zásady poměrného zastoupení v předsednictvu a orgánech zákonodárných sborů.

Pan Dr. Jiří Růžička - otec našeho člena Ing. arch. Petra Růžičky nám jako inspirace pro kampaň ČSOP za čs. železnice poskytl návrh otevřeného petičního dopisu. Protože se nám zdá dobře koncipovaný otiskujeme a doporučujeme jeho další šíření, podepisování a využití.

Otevřený dopis prezidentu republiky, Federálnímu shromáždění národním radám, federální vládě a vládám obou republik

k záchraně železniční sítě ČSD

My, občané ČSFR, vyzýváme všechny zastupitelské sbory zvolené ve svobodných volbách, sdělovací prostředky, politické strany a dobrovolná sdružení, aby se připojily k této akci na záchranu naší železniční sítě. Tato síť byla vybudována z velké části již za bývalého Rakouska - Uherska a náš první svobodný a demokratický stát po roce 1918 našel dost prostředků, aby ji zachoval a rozšířil. Naše železniční síť přežila bez nenapravitelných ztrát nacistickou okupací, od nové republiky po roce 1945 dostala potřebné prostředky ke svému zachování a nebyla zničena dokonce za čtyřicetileté vlády komunistů. Je pro nás zcela nepochopitelné, že nebezpečí zániku tohoto národního bohatství hrozí až v našem novém demokratickém a plně svobodném státě, který se na druhé straně snaží o nápravu ekologických katastrof způsobených minulým režimem. Tomu se podařilo zastavit provoz jen na několika tratích, např. na úzkorozchodných lesních železnicích ve slovenských horách, ai i to se dodnes považuje za nenapravitelnou ztrátu.

Návrh na zrušení provozu v čisti železniční sítě vznikl v očekávání krátkodobých ekonomických efektů, nikoliv s vědomím širších souvislostí. Nebere v úvahu skutečnost, že železniční síť je průmyselný systém vybudovaný mnohamiliardovými náklady. ČSD hradí jeho údržbu ze svých prostředků, zatímco silniční síť je financována ze státního rozpočtu. Je úkolem odborníků, aby objektivně zhodnotili ztráty vzniklé přípravou zastavením provozu na desítkách tratí, jejich devastací přírodními a lidskými mlivy, umrtvením miliardových hodnot v nepotřebných železničních soupravách a v dalších investicích. Zvýší se náklady na údržbu více zatížené silniční sítě, na rozšíření a hradní autobusové dopravy a je nutno posoudit energetickou náročnost železniční a silniční dopravy. Neobjektivnější ekonomické zhodnocení však nevyčíslí narušení komunikačních vazeb celých regionů, nepříznivé ekologické důsledky a kulturní hodnotu železnic, tvořících nedomyslitelnou součást naší krajiny. Železniční síť je kulturním dědictvím našich národů, podobně jako architektonické památky, hrady, zámky, starobylé domy a divadla.

Věříme, že tento otevřený dopis svým způsobem přispěje též k zachování společného státu našich národů.

NOVÉ KNIHY - UPOMÍNĚNÍ :

V těchto dnech vyšel již třetí díl červené knihy chráněných živočichů a rostlin ČSFR - EKOZOBRAŤLÍ. Knihu lze možno zakoupiti např. na letenském trhu - pultový prodej - za 99,- Kčs.

MŽP ČR vydalo za 25,- Kčs ročenku Životní prostředí České republiky 1990. Možno objednat na MŽP ČR, Vršovická 65, Praha 10

OBSAH

- Izrael včera a dnes 2
- Boj o přežití** 3
Pro pochopení izraelské situace je nutné vědět, že tato země žije ve stavu permanentního obléhání
- REPORTÁŽE** 5
Osobní dojmy z návštěv v Izraeli potvrzují, že je to zvláštní země
- Náš dluh vůči Izraeli** 9
Derek Prince:
Co by měli vědět křesťané o svém vztahu k židům
- Křesťanské velvyslanectví** 11
v Jeruzalémě je výrazem křesťanského zájmu a sympatií
- Svátek stánků** 12
Oslava spojující židy a křesťany je naplněním starozákonních proroctví
- Výzva ke smíření** 13
zaznívá z Německa:
rozhovor s Arie Ben Israelem
- Prorocký sen** 14
Ani Československo nestojí stranou
- Co můžeme dělat ?** 15
Dopis židovské obci a náměty k modlitbám

O izraech

Priloha měsíčníku Křesťanského společenství Maniny "Sborový dopis". Adresa redakce: Na Maninách 20, 17000 Praha 7, Holešovice. Přípravili: Mojmír a Lucie Kallusovi, Kateřina Tlustá, Dan a Lida Drápalovi, Alce Burová, Tomáš Bertoš, Jan Tlustý, Jindra Soukupová, Martin Zelina a Petr Žůna. Dáno do tisku 18.1.1991. Tiskárna PRINCO Int. Praha. Index 47416. Cena 15 Kčs.

PROČ ?

Proč jsme se rozhodli věnovat tuto přílohu Izraeli?

Proč je ona malá země (něco přes 21 tisíc čtverečních kilometrů) neustále centrem světové politiky?

Proč jsou Židé po staletí obětí násilí a nenávisti, která si vysloužila samostatné jméno - antisemitismus ?

Proč se nacistická zvěle soustředila na tento národ a ve snaze jej úplně vyhladit poslala na smrt 6 milionů Židů ? Jak to, že v tomto roce jiný diktátor z Bagdádu znovu mluví o konečném řešení židovské otázky ?

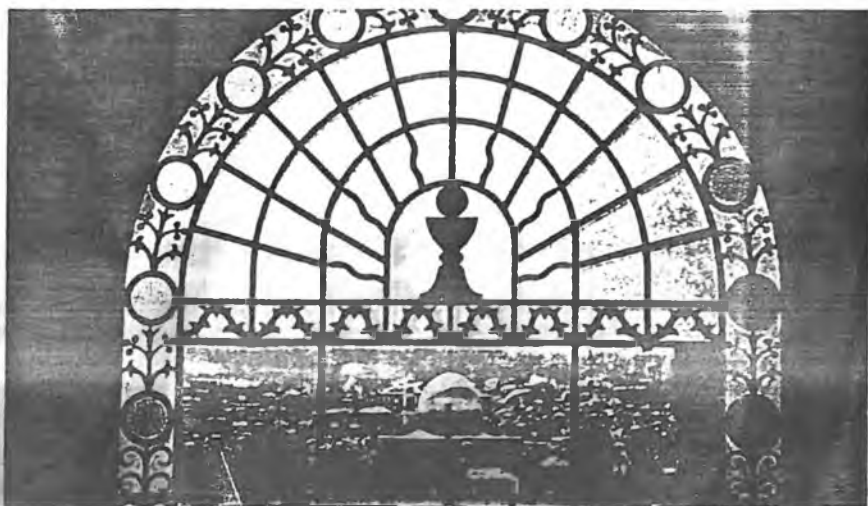
Proč tento starověký národ nazanikl jako jiné, proč si uchoval identitu navzdory dvěma tisíciletím v rozptýlení a v tomto století obnovil na historickém území svůj stát ?

Jsmo přesvědčeni, že odpověď na všechny tyto otázky je v

Bibli. Bůh miluje Izrael a určil mu rozhodující místo ve světových dějinách. Dnes se před našima očima naplňují tisíce let stará proroctví. Žijeme ve výjimečné době.

To vše není jen nějaká vzrušující podívaná. Týká se to nás všech. Jestliže Bůh je a jedná s jedním národem, bude jednat se všemi lidmi. Vztah k Izraeli přitom bude jedním důležitým faktorem, který ovlivní osud celých národů: "Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí." (Genesis 12:3).

Jako křesťané si uvědomujeme, že máme vůči Židům velký dluh. Místo lásky a úcty jsme často vynikali krutostí a nenávisť. Tento příspěvek chápeme jako malou splátku. Chceme pomoci vytvářet pravdivý obraz o Izraeli. Chceme také přispět k tomu, abychom nejen chápali, oč jde, nýbrž se aktivně postavili na stranu spravedlnosti.

Není-li uvedeno jinak, fotografie pocházejí z archivu SD

Volby 1992 — osudové rozhodnutí

Prastává existovat republika, u jejíž kolébky stál T.G. Masaryk

RUDOLF STRÖBINGER

Překvapení se nekonalo. To, co se očekávalo, se také vyplnilo. Ve volbách do Federálního shromáždění a do České a Slovenské národní rady vyšly vítězně ty strany, které měly již týdnů před otevřením volebních místností největší sympatie voličů — v České republice Občanská demokratická strana (ODS) Václava Klause, na Slovensku pak Demokratické Slovensko (HZDS) Vladimíra Mečiara.

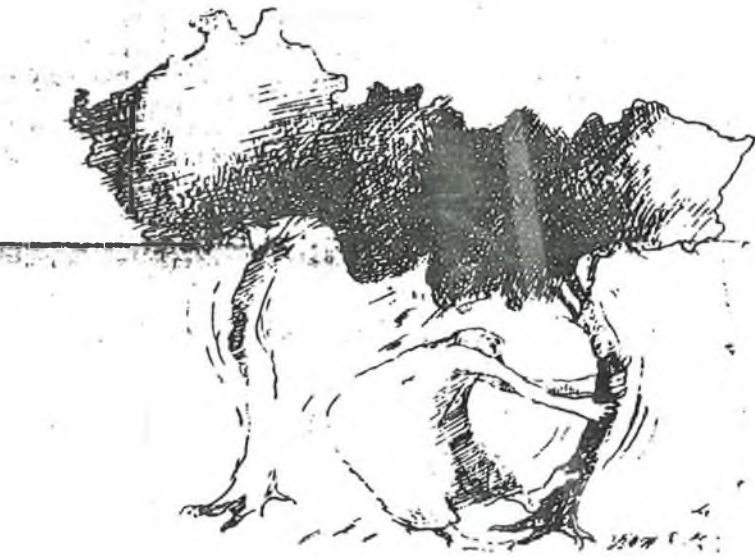
A také druhá předpověď se splnila. Slovákům je nejen ohrožen, ale že má jen velmi malou naději na další existenci. Potvrdilo se to i v několika kolech jednání mezi představiteli vítězných stran — ODS a HZDS. Vývoj jakoby nasvědčoval, že Československá republika, ta, u jejíž kolébky stál T.G. Masaryk, přestává existovat.

Stává se tak údajně z vůle občanů. Jenomže — žádná z vítězných politických sil neřekla před volbami zcela jasně, že se podepíše pod ortel smrti republiky, za kterou umírali tisíce Čechů a Slováků. Jistě rovnoprávnost, svéprávnost, možnost svobodného rozhodování ve vlastní republice (ať již České či Slovenské): ANO. Ale rozvod, trvalý rozchod — to je přece jen daleko závažnější, než aby o něm měla rozhodovat hrdka politiků.

Jistě — ještě není definitivně rozhodnuto. Ještě je naděje, že se umoudří ti nemoudří, že ochladnou hlavy těch rozvášněných. Neměli by se řídit vášněmi, ale chladným rozumem — a srdcem.

Ještě je čas — rozhodnout se pro blaho všech občanů této republiky. Čechů i Slováků. Ještě je čas rozhodnout se pro Evropu národů. Jednotnou a společnou. Ještě je čas — rozhodnout se pro blaho ne jen generace nynější ale i těch budoucích.

Nejde však ani tak o to, zda má o rozdělení státu rozhodnout referendum nebo ho mají vyhlásit národní rady. Nejde ani tak o to, kdy k rozdělení republiky dojde — zda již za několik týdnů, nebo koncem roku 1993. Zdá se — alespoň v tuto chvíli — že obě strany (Mečiar i Klaus) nevidí zatím žádnou reálnou šanci pro další spolužití. Je to škoda a otázkou je, zda jsou stejného názoru jako politici „proští“ občané. Lidé na Oravě nebo na Hané, na Žitném ostrově či na Chodsku.

Jde o rozpuštění federace v dosavadní formě

Dohoda mezi vítězi voleb

(A. Kypěna) Vítězové voleb se dohodli na rozpuštění federace České a Slovenské republiky v dosavadní formě. Ovšem, tato dohoda vstoupí v platnost, až národní rady obou republik budou ústavní cestou do 30. září s ujednáním souhlasit. V červenci však chce nový slovenský parlament vyhlásit suverenitu Slovenské republiky. Václav Havel za těchto okolností váhá znovu kandidovat na místo prezidenta republiky.

Dohodu o rozpuštění dosavadní formy federace vyhlásili po třináctihodinovém jednání v Bratislavě (21.6) předseda Občanské demokratické strany (ODS) Václav Klaus a šéf Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS) Vladimír Mečiar na tiskové konferenci o půl druhé v noci ve slovenském hlavním městě. Oba politikové se dohodli na vytvoření společné přechodné vlády, jejíž úkolem bude vypracování podrobností k novému státnímu uspořádání. Zprávy, které výsledky bratislavského jednání označovaly jako rozpad ČSFR, označil Václav Klaus za předčasné.

Počet celostátních ministerstev bude v přechodné době snížen ze 12 na 5. Zůstanou pouze ministerstva financí, obrany, vnitra, zahraničních věcí a hospodářství.

Podle předsedy ODS Václava Klause se po posledním kole rozhovorů (byly čtyři) zúžil počet alternativ budoucího státoprávního uspořádání Československa na dvě. Na funkční „rozumnou“ federaci a na dva samostatné státy. Podle jeho mínění je možné zachovat společný stát. Tím však nemůže být konfederace, byť její ustavení je možné podle toho, jakou formu soužití si zvolí dva samostatné státy, zda půjde o měnovou, celní či jinou unii.

ODS podle slov jejího prvního místopředsedy P. Čermáka je jednoznačně pro zachování federace. Pokud její stanovisko nebude akceptováno, není jiná možnost, než se kulturně, civilizovaně a klidně rozjet. „Citíme však, že by bylo výhodné zůstat spolu“ — řekl P. Čermák.

Podle zprávy americké tiskové kanceláře AP nový slovenský parlament zamýšlí ke konci června vyhlásit suverenitu Slovenské republiky a tím připravit cestu ke konci československé federace. Na konstitučním zasedání slovenského parlamentu (23.6) byl zvolen jeho předsedou

politik HZDS Ivan Gasparovič (124 proti 24 hlasům), který byl začátkem roku prezidentem Václavem Havlem odvolán z funkce generálního prokurátora. Odvolený ministerský předseda Jan Čarnogurský se vyjádřil proti rozdělení státu. Viděl v něm ohrožení bezpečnostních zájmů občanů celé federace a zvláště Slovenska. Minul tím otázku maďarské menšiny na Slovensku — asi 700.000 lidí — kteří přišli již s požadavkem autonomie v případě, že Slovensko bude samostatným státem.

Přes zamítavý postoj k rozdělení Československa vytváří Václav Klaus již předpoklady pro dva samostatné státy. Čs. tisková kancelář přinesla jmenný návrh členů budoucí české vlády, ve které jsou politikové ODS, ODA a třetího koaličního partnera KDU-ČSL. Ve vládě premiéra Klause má být ministrem zahraničí Josef Zeleniec. Dvě ministerstva hospodářství s různými kompetencemi povedou K. Dyba a V. Dlouhý, vnitra dřívější federální šéf policie Jan Ruml.

Na Slovensku se vytváří podobná situace. Ministerským předsedou se stane Vladimír Mečiar, hospodářství povede zastupitel Slovenské národní strany Ludovít Černák, finance Julius Toth a zahraniční sektor dřívější herec a

Nechce být zemí třetího světa

ČSFR a ekologický summit
(MS) V Rio de Janeiro se uskutečnil polovině června ekologický summit Československa na něm reprezentoval federální ministr pro životní prostředí Josef Vavroušek. Hovořil o enormních

Mečiarův důvěrník Milan Křáčko. Místem v něm bude bývalý komunista a důstojník z povolení Josef Tsuchiya, který se označuje jako nestraník.

Za těchto okolností je nepravděpodobné, zda se Václav Havel, který symbolizoval jednotu společného státu, bude znovu ucházet o úřad prezidenta republiky. Předsednické místo po

škodách, napáchaných na životním prostředí v Československu za vlády komunistů, avšak zdůraznil, že jeho země se nehodlá zařadit mezi státy třetího světa, usilující o globální finanční zdroje od západu. Podle jeho slov by střední Evropa potřebovala finanční podporu při zcela konkrétních projektech, například při zabezpečení provozu jaderných elektráren, při odstraňování znečištění a při vyřazení jaderných odpadů. A tuhle podporu získá pravděpodobně od svých sousedů v západní Evropě, než z mezinárodních zdrojů, o kterých se jednalo v Rio de Janeiro.

NÁRODNÍ POLITIKA

Červen 1992

Budoucnost mlčí většiny je většina plačících.

V. DAVYDOVSKI

VODA V SUCHU

A NYNÍ INFORMACE
PRO TY, KTERÍ PIJÍ
VODU...

MILÍ FÁTELE,
VODY JE DOST.

VODNÍ ZDROJ ŽELIVKA
JE V SUCHU... EHM...
MOCI ŘÍCT, ŽE VODA
BUDE...

... DO VOLEB ...
... I PO VOLBÁCH

A SAKRA

TO UŽ JDE DO TUHEHO!

DOMÁCI POTŘEBY

DVE TY VELKÉ
NADOBY

KDO ZAVÁHA,
NEPIJE!

